

Б Е Є Ї Д Я

ГОВОРЕНА ДНА 22 МАА 1848 РОКЪ

ВЪ ДРОГОБИЧИ

ПРИ ОСНОВАНІИ

КОМІТЕТА РЪССКОГО.

Мілыи Брата!

Дивно не єдною зъ тѣтка ссромадженихъ выдаєся, же Рѣинны нынѣка вразъ собрались, и берѣтъ станови Комітѣтъ рѣскій або Радъ рѣскю. — Не ма тѣтъ ничъ дивного, бо во вогоспаіємѣмъ мѣстѣ Львівѣ давнѣ оужѣ брата нашіи Поляки Комітѣтъ основали, за котрыхъ прикладомъ и по мѣстахъ циркдларныхъ, и дрѣгныхъ боляшихъ мѣстахъ таковыи Комітѣты по- закладаю, що также и въ Дрогобичи сталося. — Тому и мы Рѣинны стѣроны Дрогобичкон идѣчи за прикладомъ нашон Братіи народа рѣского во Львівѣ, таковыи Комітѣтъ рѣскій въ славноѣмъ мѣстѣ Дрогобичи оужѣ такъ видѣте основали, и першое засѣданіє держимо.

Великій и славыи народъ рѣскій во востѣчной Галиціи та Володомѣрин жиущій, єсть первобытнымъ народомъ Галицкон земаѣ, зъ нѣкды сюда непрійшов- шимъ. Истѣрїа повѣдає намъ, же надъ рѣками Ві- слокомъ, Сѣномъ та Днѣстромъ томѣ вже 1000 лѣтъ минѣло, такъ нашіи прѣдки подъ панѣваніємъ Св. Владиміра Великого рѣского князя Кіевского въ тѣхъ стѣронахъ жили, Рѣиннами назывались, языкомъ тѣмъ самымъ що днѣсь говорили, та вѣрѣ христіань- скю такъ какъ нынѣ своимъ власнымъ обрадомъ не- повѣдали, зъ котронъ то причіны Цѣркви нашіи рѣскіи, набожѣнство наше рѣское, пацѣрь нашъ рѣскій, та свѣта нашіи рѣскіи называются. — По смѣрти Св. Вла- диміра Великого, котрого Цѣрковь рѣская равноапѣстоль- нымъ признала и пѣмать єго дна 16. по Св. Пѣтрѣ, т. є. 15. Юліа обхѣдѣтъ, подѣлилася земаѣ рѣская на оудѣальныи Княжества, въ котрыхъ родина Св. Влади- міра пановала, єднымъ съ народомъ говорила язы-

комъ рѣсикимъ, єдинѣ неповѣдала вѣрѣ рѣсикю и рѣсикѣмъ захоковала свѣта. Въ сторонахъ нашихъ было княжество Перемиское, а князіи называлися: рокѣ 1064 Ростиславъ Володиміровичъ, 1068. Володаръ Ростиславичъ, 1078. Василько, Рюрикъ и Давидъ Ростиславичъ, 1124. Володиміръ Володаричъ, 1136 — 1159. Ростиславъ Володаричъ, 1187. Володиміръ Ярославичъ, 1199—1205. Романъ Мстиславичъ, 1210. Сватолавъ Игоревичъ, 1235. Данійлъ Игоревичъ, 1235. Ростиславъ Михайловичъ.

Княжество Бѣлзкое въ Циркѣлѣ Жолѣковѣкомъ, Князіи были: 1074. Игорь, 1123. Ярославъ, 1182. Всеволодъ, 1211. Всеволодъ Мстиславичъ, 1211. Александръ Всеволодовичъ, 1228. Василько Романовичъ, 1229 Лѣвъ.

Княжество Володимірекое вѣтъ мѣста Володиміръ за кордономъ, тепѣрька Циркѣлѣ Жолѣковѣкій та Злочѣвскій, вѣтъ которого — то Княжества пишемъ: Ль о д о м е р ѣ мъ. Князіи были: 988 — 1052. Всеволодъ Володиміровичъ, 1052. Володимірко, 1054. Игорь Ярославичъ, 1065. Ростиславъ Володиміровичъ, 1078. Ярополкъ Изяславичъ, Давидъ Игоревичъ, 1113. Сватолавъ Изяславичъ; 1117. Андрей и Романъ Володиміровичи Мономахи, 1119. Ярославъ Сватополюковичъ, 1130. Изяславъ Мстиславичъ, 1142. Сватолавъ Всеволодовичъ, 1146. Володиміръ Андрѣевичъ, 1154. Сватополюкъ Мстиславичъ, 1155. Ярославъ и Мстиславъ Изяславичи, 1171. Ярополкъ Мстиславичъ, 1182. Володиміръ и Романъ Мстиславичи, 1199. Ярославъ Володиміровичъ, 1199. Всеволодъ Мстиславичъ, 1206 — 1228. Мстиславъ и Данійлъ Романовичи, 1257. Лѣвъ, 1289. Володиміръ и Іоанъ Васильковичи, 1321. Володиміръ.

Княжество Тереквельское въ Циркѣлѣ Тарнопольскомъ; Кнѣзѣ были: 1078. Романъ Ростиславичъ, 1079. Василь Ростиславичъ, 1124. Игорь Васильевичъ, Свднславъ.

Княжество Звенигородское въ Циркѣлѣ Чортковскомъ, Кнѣзѣ были: 1080. Рюрикъ Ростиславичъ, 1124. Ростиславъ Володаричъ, 1201. Іоанъ Ростиславичъ.

Княжество Галицкое надъ рѣкою Днѣстромъ недалеко Станислава, Кнѣзѣ были: 1103. Михайлъ Сватополакъ Изяславичъ великій кнѣзь кїевскій, 1126. Ярославъ Сватополаквичъ, 1139 — 1152. Володимірко Володаричъ, 1187. Ярославъ Володиміровичъ, Метиславъ Ярославичъ, Романъ Метиславичъ; Володиміръ Ярославичъ, 1188. Андрей сынъ Бѣлы короля оугорского. Галичане выгнали Андреѣа того самого рѣкѣ, и посадили на престолѣ Галицкомъ Олега Ярославича, 1198. Володиміръ Ярославичъ, 1193 — 1205. Романъ Метиславичъ, писалъ съ Королемъ рѣскимъ, былъ убитый въ битвѣ съ Полаками подъ Завѣхвостомъ, 1206. Володиміръ и Романъ Игоревичи, 1212 Метиславъ Метиславичъ, 1213 — 1218. Коломанъ Андрейевичъ сынъ короля оугорского писалъ съ, Королемъ Галицкимъ; зъ тѣмъ - то причины Маріа Тересіа прилучила Галицію и Володомірію до Австрии, 1240-1266. Данилъ Романовичъ, Король Рѣскій Галицкій и Володимірскій, 1266. Шварнъ и Василь Романовичъ, 1301. Левъ Даниловичъ Великій Кнѣзь Кїевскій, Галицкій, Володимірскій, Лѣвскій. Сей Кнѣзь перенѣсъ престолъ свой зъ Галича до Львова и мѣсто Львовъ вѣтъ нѣго стало называтися, 1316. Юрій Львовичъ, Андрей Юрьевичъ, Левъ Юрьевичъ, 1319. Володиміръ Львовичъ, 1320. Левъ Романовичъ, 1335. Георгій Андрейевичъ кнѣзь Галицкій, Володимірскій и Мало-

російській, 1339. Болеславъ Мазовецкій Тройдоновичъ сынъ по сестрѣ Лвѣ, ставъ во землѣ галицкѣй панувати, але для великого насилья, котрѣ чинилъ въ рѣ рѣсскѣй, превращаа овцы ѣи на латинскѣй обрядокъ, марне загнѣвъ.

По смѣрти Болеслава Тройдиновича припавъ 1340 рокѣ Казиміръ Великій король польскій подѣ Львовъ, обѣтѣпилъ замокъ Львовскій и наставлялъ на тоѣ, шобъ Рѣсины его за Пана признали, обѣщавши имъ всю давнюю свободу рѣсскю, върѣ и языкъ рѣсскій хоронити и шанувати. Рѣсины волею неволею мѣѣли на тоѣ пристати, бо съ войскомъ полскимъ боротися не были въ станѣ. Казиміръ Великій вертаючи назадъ до Кракова взявъ со собою золотыи Оронъ князей галицкихъ, корѣнъ княжескѣй, та золотыи крѣсты съ свѣтлыи дѣревои чѣстного и животворящего крѣста, двѣ по нынѣ пропало.

По смѣрти Казиміра Великого взявъ нашѣ землю рѣсскю Галицкю Людовікъ король Бѣнгерскій и далъ онѣ рокѣ 1377. Владыславови Опольскому, котрый даже до рокѣ 1389. ѣѣ державъ, и писалъся Паномъ Рѣсн. По смѣрти князя Опольского досталася земля Галицкая зновѣ подѣ пануваніѣ Іадвиги королевны польской, котра со своимъ войскомъ ставши подѣ Стѣбномъ коло Ярослава рокѣ 1390. Рѣснѣмъ со всѣмъ побѣдила. Вѣтъ того, то часѣ втратили Рѣсины свою самовѣднѣсть, мѣѣли позвѣлти королямъ полскимъ писати Великими Князми рѣсскими, называтися лишь Воеводѣкомъ и мати свого Воеводѣ; а хотѣ Короли полскіи Рѣсинамъ давныи свободы рѣсскіи подтверждати, рѣчили върѣ рѣсскю, языкъ рѣсскій т. е. на роднѣсть рѣсскю шанувати и жаднымъ спѣсвомъ ѣѣ неказити, однакѣмъ не додержано слова.

За Зигмунта III. всѣ нещастіѣ впало на народъ и землю рѣсскю, соромомъ было называтися Рѣсинамъ, шо даже до р. 1772. тѣмъ, въ котрѣй, то часѣ земля наша

рѣскаа Галицкаа и Володимірскаа прѣйшла пѣдъ державѣ Австрійскѣю, пѣдъ котровѣ мало помало рѣсины шо до вѣры рѣсскон, и языка рѣсского отамнились, та до давныхъ сковѣдъ рѣсскихъ почали приходѣти. Землю нашѣ стали Нѣмцы называти Ostgalizien т. е. восточная Галиція та Володомѣрія, для рѣзницы вѣтъ западной Галиціи, до котрой Маздры рахѣются, шо Циркѣлы: Рѣшовскій, Мѣльскій, Тарновскій, Бохѣнскій, Сандѣцкій, Бадовіцкій, та Кракѣвскій, замѣшкѣють, а для котрыхъ - то Циркѣловѣ такъ чѣтка головитъ, Кракѣвѣ мѣе быти головне мѣсто вразѣ съ Гѣвѣрнією.

Панамъ зѣ домѣ Гавсѣбургскаго во восточной Галиціи, до котрой перѣдъ рокомъ 1772. польскій король совѣ робили притенсію, ¹⁾ была найперша Марія Терезія вѣтъ рокѣ 1772 — 1780. Іосифъ II вѣтъ р. 1780-1790. Леопѣлдъ II. вѣтъ р. 1790 — 1792. Францъ I. Цѣсаръ Австрійскій вѣтъ рокѣ 1790 - 1835., а вѣтъ р. 1835 до нынѣка Фердинандъ I.

И дѣжъ козлѣ словѣ та вѣсѣды шовымъ мѣгъ вамъ милымъ Братѣ вѣсѣ тѣмъ благодарѣніямъ, котрі вѣтъ панѣющон родины Гавсѣбургскон на землю нашѣ Галицкѣю та народѣ рѣсскій слагались опекѣти и оповѣсти? Вели совѣ сталимо станѣ народа рѣсского и вѣры рѣсскон перѣдъ рокомъ 1772., и сровнѣемо со нынѣшнымъ станомъ, то смѣло сказаѣти мѣжемо, же рѣка Всевѣшного при ширѣй волѣ и добромъ сѣрдци нашего Царѣ Фердинанда чѣдѣ скѣй надѣ нами сотворѣла. Не вѣло порѣдныхъ школъ, въ котрыхъ вы дѣховѣнство рѣсское потрѣбныхъ чѣрпѣти могло надѣкѣ. Іосифъ II. запровадилъ школы Философскіи та Богословскіи въ рѣсскомъ языкѣ. Сѣдновѣла Семинѣрію рѣсскѣю для молодыхъ клѣрикѣвъ, вызначилъ пѣнсію для Парѣховъ по 300. ринскихъ, а Кооператорѣвъ по 150. ринскихъ въ сѣбѣлѣ, котрѣ по нынѣ зѣ фѣндѣша релігійного полѣдѣ.

чають, причиналь дѣховінекто рѣское до Сѣда шла-
хѣцкого, казаль дѣдичамъ ставити Церкви, парафіял-
ныи вѣдынка и школы, на шо давнѣйше сами грома-
ды мѣсли кошта ложити. Хлопъ рѣскій былъ зъ не-
воль освободжѣный; и хота робилъ паншинѣ, но Панъ
его не могъ надъ нимъ свитковати, за надрѣбнѣю
паньшинѣ мѣсли платити, шо до рокѣ 1846 мало
мѣстце, а такъ была громада въ чѣмъ покривдѣнна,
або и кождый зъ особна хлопъ, снаходилъ правдѣ свою
на того шо го кривдилъ. Порѣзано гостинці, повѣ-
довано мѣсты, ганделъ на всѣ стороны распространилъ-
ся, ремесла поднеслися, безпечѣнство особы и маѣт-
ковъ дѣже дѣже взмоглося, котрѣ за Полакѣвъ на
лѣпъ Татаръ, Тѣрокъ и Швѣдѣвъ выставленѣ было. И
ежели звѣжимо найновшій постановленіа, то видимо
же дна 15. Марца 1848 подписалъ найменѣйшій нашъ
Царь Фердинандъ I. Конститѣцію, котра и народови
рѣскомѣ слѣжитъ, позволилъ безъ цензѣры дрѣковати
книги, та народнѣю формовати Гвардію; а дна 17 бѣ-
резна 1848 р. освободилъ весь народъ рѣскій вразѣ съ
дрѣгими народами вѣтъ подданства та паньшины; зъ
котронъ то причины во земли Галицкой два миліоны
Рѣснѣвъ сталися воаными народомъ, сровналися всѣмъ
панамъ и дѣдичамъ, и на моци Конститѣціи о свою
народность рѣскѣю смѣло допоминатица могѣтъ и
повинны. Дѣша моя радѣца, же нынѣ до Васъ милыи
Братѣ о народности рѣской говорити могѣ, котрѣ
Братѣ нашии Полакѣи всѣми силами стараются при-
дѣвити, противлялися основанію Комітетѣвъ рѣскихъ,
въ котрыхъ то языкъ нашъ рѣскій выровлатица мо-
же, ²⁾ и нехотать шобы языкъ нашъ рѣскій во выс-
шихъ школахъ та Оурѣдахъ былъ оуживѣемый, наста-
ють на тоѣ шобы лишь по сѣлахъ въ школахъ и бѣ-
дныхъ хѣткахъ и на далѣ простыми и необразованными
оставался, и намовляють насъ своимъ писамъ и ма-
гѣснѣ замѣнати на Полакѣ, а надто шобы кождый
Рѣснѣ былъ приналованный полского бѣитица языка;

але жаденъ професоръ польскій трівітальныхъ школъ и
 вышнихъ, не має раціи вчитися по рѣски и не вѣде.³⁾
 При такихъ жиченахъ вотьзываются Брата Полаки
 до насъ Рѣснновъ що день, шобы мы при ровности,
 воинности и неподданности о воскрешеніи Польши такъ
 была передъ р. 1772. вразъ съ ними старались, и наше жи-
 тіе за тѣю справѣю положити были готові. Воть повѣ-
 даю намъ именемъ цѣлѣи Рѣсн, же языка нашего рѣс-
 ского, котрый намъ Отцы нашіи яко драгоцѣнное со-
 кровнище передали неотѣтѣпно, и дѣтемъ нашимъ,
 вндкамъ та правндкамъ яко языкъ образованный пе-
 редати явно обѣцаломо, а йма Рѣсннъ на Полакъ не-
 замѣнаемо. Языкомъ нашимъ рѣскимъ не толко въ шко-
 лахъ низшихъ але и вышнихъ Гимназіи, Философіи та Бо-
 гословіи вчити, а въ оурѣдахъ и теперъ такъ и
 давнѣйше, привілія, метрыки, проѣвы, рездлюціи, де-
 крета, протоколъ пиѣти можемо и повинниемо, о
 чѣмъ кождый въ Архивѣ оу Бернадіновъ въ Львовѣ
 власными очима переконатися схоче. Фалшомъ естъ и
 великимъ вороствомъ голосити, же языкъ нашъ Га-
 лицко-Рѣскій естъ языкомъ простымъ и необрзова-
 нымъ, до надки нездалымъ, и же немає Грамматикки
 та Словаря. Языкъ нашъ Галицко-Рѣскій естъ язы-
 комъ народнымъ, былъ перше нежели польскій придвор-
 нымъ на дворѣ князей Литовскихъ, естъ образова-
 нымъ такъ якъ и польскій, и далѣко перше нежели польскій.
 Польскій языкъ не толко зъ рѣсского языка образовалъ
 ся, але надто писателі народа рѣсского польскій языкъ
 до той стѣпени, на котрой нынѣка снаходится подне-
 сти помагали, чого Брата Полаки для насъ Рѣснновъ
 неробили. И многожъ то словъ рѣскихъ во польскомъ
 языцѣ нынѣка снаходится, котрыхъ бысь дарѣмне пе-
 редъ 50. лѣтъ по польскихъ некаль книжкахъ. Литера-
 тѣра Оукраинско-Полска много винна рѣсскомъ языко-
 ви. Тѣи же Брата Полаки що намъ перечатъ Граммат-
 тикѣ и Словарь най знають, же зъ найлѣпшихъ класси-
 ческихъ Грамматикъ не навчили чловѣкъ языка чѣс-

жого, сян не вѣдѣ съ наро́домъ говорѣти; то нѣ то бра́та Нѣмці та Жиды, также дѣкотрі Поляки не вѣдали языка русскаго зъ Грамматики, а дѣже до́бре нима съ пра́ктики говорѣть.

Наро́дъ русскій рахѣв 15 мѣллоно́въ, то нѣ далѣко ра́нѣйшій не́жели По́льскій, котро́го лишъ 9 мѣллоно́въ ста́вить Па́нъ Шафа́рикъ, и ко́вы не вѣдѣ претисне́ный коро́гами, давно́ вжѣ вѣдѣ вы́передилъ литератѣ́ръ по́льскѣю; о́жѣ са́бѣтвѣа чѣжо́н опѣ́ки и па́нована.

Во восточной Галиціи поста́влю Ва́мъ число́ Русинѣ́въ и Поляко́въ, але ва́рзѣи лишъ исповѣ́даніа римскаго; во Чѣ́хи, Нѣмці, Шлонза́ки, Мора́вці, Венгры, Русины, що покѣ́нданіи вѣ́рѣ Оте́ць своѣ́хъ, ⁴⁾ та крещѣ́ныи жиды́ межи ними́ снахо́дѣа. И та́къ:

1.	во Окрѣ́зѣ́	Гано́цкомъ́	Руси:	143668.	Пол:	106863. ⁵⁾
2.	-	Перемы́скомъ́	-	175862.	-	66863.
3.	-	Жолѣ́ковскомъ́	-	179529.	-	41980.
4.	-	Лво́вскомъ́	-	89981.	-	38470. ⁶⁾
5.	-	Зло́човскомъ́	-	174736.	-	57643.
6.	-	Самбо́рскомъ́	-	234317.	-	44802.
7.	-	Стры́нскомъ́	-	194383.	-	19343.
8.	-	Станисла́вск:	-	205849.	-	33081.
9.	-	Бережа́нскомъ́	-	165824.	-	45211.
10.	-	Тарнопо́льск:	-	125631.	-	68959.
11.	-	Чортко́вск:	-	158251.	-	45930.
12.	-	Коломы́йск:	-	196347.	-	17881.

И то́го . 2044428. 587026.

то нѣ на вѣ́сѣа лю́дей римскаго исповѣ́даніа, выпадае 28 Русинѣ́въ спра́ведливѣ́хъ. До то́го сян порахѣ́мо Русинѣ́въ въ Ци́ркѣа́ Гандѣ́цкомъ́ 30138., Жѣ́лескомъ́ 40093., Рѣшо́вскомъ́ 10085., Бѣ́сковинскомъ́ 100271, та́кже за Бѣ́скѣ́домъ́ на Венгра́хъ 500000, то вѣ́йде вѣ́його на вѣ́його 2731615. — — И ма́еа те́пѣ́рька та́къ мно́гочисленны́й наро́дъ русскій при на́нѣ́шней ро́вности недома́гати́а на своѣ́й пи́томой зе́мліи своѣ́и русскон наро́дности? Запра́вѣ́д повѣ́даю ва́мъ ми́-

мы Брата, же народъ рѣскій такъ крѣпкій, здоровый еще неопробанный, какъ то колѣсь во войнахъ Французскихъ, тѣрѣцкихъ, италіанскихъ та полскихъ, кровь свою проливалъ, поставитѣ нынѣка мѣжественно за своего Царя Фердинанда, и данню Емѣ присягѣ вѣрности даже до смерти Его непоколебимѣ доховае.

Брата нашѣи Поляки славаѣ тѣмъ, же мають много книгъ дробкованыхъ, котрыхъ народъ ихъ нечитаетъ. а въ насъ Рѣсиновъ такъ много книгъ ненаходитѣ. Незавидно намъ того богатства, и мы Рѣсины доволены нашими книгами, и нашею Литературою. Мало цѣле набоженство во стародавнемъ рѣскомъ языкѣ, и чижъ то не краина Литература? Колижъ то станетъ, же служба Бѣжа бѣде по полски правитѣ? Не въ многочисленныхъ книгахъ фѣндѣетъ слава, межи котрыми много такихъ, шо народъ съ доброй дорожѣ свѣдѣтъ, на сѣпротивъ Цѣсара бѣнтѣютъ, вѣрѣ вымѣвѣютъ, а житѣ людское фѣлшамѣ трѣвѣютъ, котрыхъ въ нынѣшнихъ памфлетахъ (дробкованыхъ карткахъ) полно. Хотѣ Рѣсины менше мають книгъ, але добре вѣрѣ свою христіанскѣ заховѣютъ, чѣрезъ 400. лѣтъ недалиа разными штѣками, вымѣваніомъ та понижаніомъ (полская полѣтика) вѣтъ вѣры Оѣцъ своихъ безъ памфлетовъ вѣтътагнѣти, и тепѣрька памфлетамъ хотѣ и по рѣски написаннымъ неѣратъ, Царѣви данню присягѣ держѣтъ, ближнего своего какъ сами сѣбе, а Господа Бѣга на до все любѣютъ. Межи простымъ народомъ рѣскимъ е люди, шо при разныхъ случѣяхъ вѣтъ рѣзѣ вѣрши полнѣлюбѣи та чѣвства складаютъ. Голодкѣсть и плавноѣть языка рѣского съ италіанскимъ сравнѣетѣ. И чижъ бѣсѣда моя, котрон тепѣрь слѣхѣетѣ не доказѣе, же языкомъ рѣскимъ такъ, какъ и польскимъ, говоритѣ можѣ. То мѣ то предѣстѣлѣи народа рѣского во вогоспаѣемѣмъ мѣстѣ Двѣмъ подписѣи именемъ цѣлого народа рѣского въ Галиціи дна 19 Берѣзна 1848 рокѣ прошеніе, котрѣ на рѣки Его Превосходѣтелства Графа Франца

Стадіона Губернатора обохъ Галиціи — Его Величествѣ Императорови а Царѣви нашомѣ Фердинандови подали, котрѣ прошеніе нынѣка Вамъ милыи Брата ствержене дна 9 Маа 1848 прочитаеа.

Видите тепѣрька ясно, же народъ рѣскій въ Галиціи восточной, не есть такъ, маловажнымъ якъ собѣ звыкли нашіи короги представляти. Налѣжить, якъ вже сказааъ, етъ до великого народа рѣского, котрый на 15 миліоновъ рахѣють, для того засаѣде на чѣсть и повагѣ Европы; зъ которого — то свободного народа рѣского до троухъ миліоновъ найменѣйшій нашъ Царь Фердинандъ яко своихъ дѣтей любитъ, и при собѣ голѣбитъ; а котромѣ Рѣсины вѣрность ажъ до смѣрти дотримати явно обѣцають, и тоб знакомъ золотымъ во сѣномъ полѣ кождомѣ обѣавляють, та два своимъ знаменіемъ признають.

Зъ тои причини нехочемо шовы край нашъ восточнаа Галиція, яко земля рѣскаа колѣсъ вѣторвана была вѣтъ Австрии. Хочемо завадно держати са Цѣсара, во цѣсарска рѣка сѣлна, Рѣсь боронитъ, вѣрѣ нашой есть прихѣлна, и протѣстѣемо протѣвъ всѣмъ подписамъ, котрыми выроднымъ сыны великои матери рѣской прошеніа яковыи ствердили, що за тѣмъ потагають, Восточнѣ Галицію въ анархію привести. Надѣюсь же голосъ мой есть голосомъ всенароднымъ, и же кождый зъ насъ за вѣрѣ рѣскѣю, Царѣ Фердинанда та землю Галицкѣю рѣскѣю житіе свое положить!!!

Многаа лѣта.

1) По смѣрти Корола польского Казимира Вел. и его вѣон родины, оустало и прѣко до червонои Рѣси; томѣ волею народа рѣского панѣ, вѣтъ 1772. рокѣ родина Гавскѣргска во восточнѣи Галиціи та Володомѣрин.

2) При основаніи рады рѣской въ Дрогобичи дна 22. Маа

1848 декотрі Полаки показали своїмъ крикомъ и галломъ на землі рѣсскій, якъ то оні люблять наро́дъ рѣсскій, и до его́ починають свободу; всѣ оурадинки цѣсарскіи не знали люди, лишъ оні дже добрыи христіане.

- 3) Прочитай додатокъ до Газеты Львовской Nro 57. 1848. Польскій и Рѣсскій пѣсни Львовъ 1853. czy tamy życzyć Rusinom własnej literatury?
- 4) Прочитай артыкулъ по нѣмѣцки о змѣнникахъ рѣсскихъ: Uiber die Aenderung der Nationalität von einem Ruthener 1848. сторона 7. gedruckt in Przemyśl.
- 5) Вѣдо Шематизмівъ зъ ро́кѣ 1835.
- 6) 32596 дѣшъ римского исповѣданя въ столѣчнѣмъ мѣстѣ Львовѣ не можъ сравнати съ Рѣсинами по селахъ.

Г А Л И Ч Ъ.

Чорныи собрались тѣчи,
 Екрылась свѣтлая лѣна,
 Страшный - съ ставитъ образъ нѣчи,
 Сбѣнтова́лась тишина!

Вѣхеръ гонитъ пѣскѣвъ клѣвы,
 Дико свище та реве;
 По лѣсахъ трещатъ и дѣвы,
 Гѣсны позвертались вжѣ.

Блиске са рѣзъ за разомъ,
 Громы вѣютъ и все гремитъ;
 Въ поли все са стелитъ плазомъ,
 Доцихъ кѣнцѣ не має нѣтъ.

Гóры задымѣлись люто,
 Вмигъ стѣкаєся вода,
 Кылали потоки крѣсто,
 Пóдъ водóвъ вся сторона.

Днѣстеръ пѣнитса цю хвилѣ,
 Бѣрегами къ югѣ дресь,
 Галичъ, славне мѣсто крóла,
 Фаламъ тогожъ не опресь.

Но якъ пóлзночь вжѣ приспѣла,
 Дрѣвный зáмокъ нáдъ Днѣстрóмъ,
 Бачилъ якъ вода шóмѣла,
 Чóлъ сердáщогоса грóмъ:

„Галичъ! цю менѣ за слава,
 Днесь росить твоє крыло?
 Ахъ! коли твоѣ держава,
 Заснѣтилася такъ давнó!!

Дѣжъ твоѣ Панóве дѣлись?
 Глава ихъ извѣстна всѣмъ,
 Рáдъ на мнѣ перевозѣлись,
 Якъ во своѣй вертали дóмъ.

И я дóлевъ товь гордѣлся,
 Яко бóльшаа рѣка;
 Бо Гáнъ, Прѣтъ, Бóгъ, Стрый не вмился,
 Свого колесать Царѣ.

Мѣръ взнесѣнный такъ высоко,
 Розвалился вжѣ на прахъ
 Лѣдво южъ де людске воко,
 Зрѣтъ фóндаментъ на валахъ.

Цѣркви ще стоить рѣина,
 Мѣрась тáмъ хвалилъ творецъ;
 Кнѣзѣ въ нѣй сгиналъ колѣна,
 Молодымъ вкладáлъ - съ вѣнецъ

Ты мѣдрѣйшій Володаре,
 Перемыскѣй князь земли;
 Сынокъ твоѣй Владимѣрко крѣпкой
 Взялъ сей замокъ на горѣ.

Криволаву осмысленный
 Ты ладилъ по за Бескиды,
 Дѣжъ твоѣй нынѣ полкъ желѣзный?
 Де дѣнѣвскихъ ключъ воротъ?

Тыжъ Мстиславичъ Романе
 Подходилъ подъ Царегородъ,
 Тамъ Болѣхъ и та Криване,
 Кривалъ вострый твоѣй бѣлѣтъ.

Главнымъ бѣлъ - еси въ каждой збѣдѣ,
 Хотѣлъ тобою гордиться Римъ!
 Носъ некрѣпилъ того збѣдѣ,
 Бо мечъ бѣлѣскомъ бѣлъ твоимъ.

Ктожъ не знае Данила?
 Западно - то Русскій Царь!
 Бола тогожъ самъ владѣла,
 Длань союзникъ былъ Татаръ.

Лютымъ былъ и мечъ Леона,
 Быстро нимъ громилъ Ляховъ,
 Бѣры русской оборона,
 Има тогожъ носилъ Львовъ.

Ще я знаю и родинъ,
 Юръ, Индрѣа, Льва, Юрка;
 По ихъ смерти всю крайну,
 Подбивалъ си мечъ Ляха.

Но теперѣ твоимъ кто паномъ?
 За волѣ людской: — — —

Пишесь найвысшимъ капа́номъ,
Има, гро́шъ тво́й присвои́лъ.

Въ мѣстѣ Хра́мъ тво́й старо́давный,
Зъ ро́къ ка́ждъ ты́сячь два,
Скѣ́пости Бгѡ́ са́дъ я́вный:
Зла́ звѣ́ница, вѣ́стръ корчма́!

Зна́й пропа́ла на́ша до́ла,
Въ то́й - то Рѣсско́й сторо́нѣ;
И вѣ́ждъ, де́ рѣска́ во́ла,
Но за́ мновѣ́ не мо́жъ то́бѣ.

Ли́шь до́станѣ́сь за гра́ницю'
Де́ - то ро́дный на́шъ воте́цъ;
Жи́то, си́пъ, я́чмѣнь, пше́ницю,
Вте́шно все́ несѣ́ въ Оде́ссу!"

Бѣ́ра вѣ́ ми́нѣла, - ти́хо,
Со́лнце освѣ́тило́ свѣ́тъ;
Но на́дъ Га́личѣмъ все́ ли́хо,
И́къ сто́ало, та́къ сто́и́тъ!!!

напи́сано 1843 ро́къ.

Прода́еца по 2 кр. въ срѣ́вѣѣ.

Въ ПЕРЕМЫШЛИ,
въ Тѣпогра́фѣи сово́рной гр. кад. Капѣ́тѣлы.
1 8 4 8.